

- 5.6 Biorąc w szczególności pod uwagę, że jest możliwe lub nawet miało miejsce przyjęcie w ramach orzecznictwa lub przepisów krajowych wniosku, że w przypadku kredytów opartych na walucie obcej konsument zadłuża się w walucie obcej ze względu na to, że stawka odsetek mająca zastosowanie w rozpatrywanym czasie była korzystniejsza od kredytów w forintach, natomiast sam ponosi on skutki zmian kursu walut; biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczegółowe wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, w sytuacji, gdy ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, lecz ponadto, konsument powinien móc również oszacować ryzyko, czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe, a więc że jest jasne i zrozumiałe, postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób konieczny ogólny w ustawie, gdy owo postanowienie nie wskazuje w sposób wyraźny i dokładny (np. w formie wyraźnego wyciszenia w oparciu o ciąg danych z przeszłości w okresie o długości przynajmniej równej okresowi zobowiązania konsumenta) kwoty przewidywalnych zysków z odsetek przy zastosowaniu BUBOR w przypadku kredytów w forintach oraz LIBOR lub EURIBOR w przypadku kredytów opartych na walutach obcych?
- 6) Przy ocenie braku nieuczciwego charakteru postanowienia umownego, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowanego (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowanego indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób konieczny ogólny w ustawie, jak należy podzielić ciężar dowodu między konsumenta i stronę umowy będącą przedsiębiorcą dla celów stwierdzenia, czy konsument miał realną możliwość zapoznania się przed zawarciem umowy kredytu ze spornym postanowieniem wiążącym go w sposób nieodwołalny [art. 3 ust. 3 dyrektywy 93/13/EWG i pkt 1 lit. i) załącznika do tej dyrektywy]?
- 7) Czy należy uznać, że dla celów umów kredytu opartych na walutach obcych – a więc w odniesieniu do transakcji związanych z usługami, których cena jest uzależniona od wahań kursu walut na rynku finansowym – instytucje kredytowe, które zawierają umowy z konsumentem przy użyciu własnego kursu walut są przedsiębiorcami, którzy nie kontrolują rozwoju ceny [pkt 2 lit. c) załącznika do dyrektywy 93/13/EWG]?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Županijski sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 18 maja 2017 r. – Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta/AY

(Sprawa C-268/17)

(2017/C 256/08)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Županijski sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta

Strona pozwana: AY

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że brak podjęcia ścigania za naruszenie będące przedmiotem europejskiego nakazu aresztowania lub jego wstrzymanie odnosi się jedynie do naruszenia, którego dotyczy europejski nakaz aresztowania lub przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że odmowa podjęcia ścigania lub odstąpienie od niego musi dotyczyć również osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania występującej w charakterze podejrzanego/oskarżonego w ramach tego ścigania?

- 2) Czy państwo członkowskie może odmówić na podstawie art. 4 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW wykonania wydanego europejskiego nakazu aresztowania w sytuacji gdy organ sądowy innego państwa członkowskiego postanawia nie podejmować ścigania za naruszenie będące przedmiotem europejskiego nakazu aresztowania lub wstrzymać je, w sytuacji gdy w ramach tego ścigania osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania miała status świadka a nie podejrzanego/oskarżonego?
- 3) Czy postanowienie o zakończeniu śledztwa, w którego ramach osoba, której dotyczył europejski nakaz aresztowania nie miała statusu podejrzanego, lecz została przesłuchana w charakterze świadka, stanowi dla innych państw członkowskich powód do niepodejmowania czynności w zakresie wydanego europejskiego nakazu aresztowania, zgodnie z art. 3 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW?
- 4) Jaki jest związek pomiędzy obligatoryjną przyczyną odmowy wydania przewidzianą w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej w wypadku gdy „wykonujący nakaz organ sądowy zostaje poinformowany, że w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek, zapadło w związku z popełnieniem tych samych czynów prawomocne orzeczenie w państwie członkowskim” i fakultatywną przyczyną odmowy wydania przewidzianą w art. 4 pkt 3 decyzji ramowej w sytuacji gdy „w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek w odniesieniu do tych samych czynów, zapadło prawomocne orzeczenie, co chroni ją przed dalszym postępowaniem sądowym”?
- 5) Czy art. 1 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że państwo wykonujące ma obowiązek wydać decyzję dotyczącą każdego przekazanego mu europejskiego nakazu aresztowania również w sytuacji gdy postanowiono już w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wcześniej przez organ sądowy w stosunku do tej samej osoby w ramach tego samego postępowania karnego a nowy europejski nakaz aresztowania zostaje wydany z powodu zmiany okoliczności w państwie jego wydania (postanowienie odsyłające – wszczęcie postępowania karnego, bardziej rygorystyczne kryterium w dziedzinie poszlak popełnienia naruszenia, nowy właściwy organ sądowy/sąd)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 19 maja 2017 r. – Fédération des fabricants de cigares i in./Premier ministre; Ministre des
Affaires sociales et de la Santé**

(Sprawa C-288/17)

(2017/C 256/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des fabricants de cigares; Coprova; E-Labo France; Smakq développement; Société nationale d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (SEITA); British American Tobacco France

Druga strona postępowania: Premier ministre; Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Interwenient: Société J. Cortès France; Scandinavian Tobacco Group France; Villiger France

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakazują one używania na opakowaniach jednostkowych, opakowaniach zbiorczych oraz na wyrobach tytoniowych jakichkolwiek znaków towarowych – niezależnie od ich rozpoznawalności – odwołujących się do pewnych cech?
- 2) W zależności od sposobu interpretacji art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy, czy przepisy te, w zakresie w jakim mają zastosowanie do nazw i znaków towarowych, są zgodne z prawem własności, wolnością wypowiedzi, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadami proporcjonalności i pewności prawa?